

[Sonja Albrink]

myndighed skulle tage stilling til, om en straffesag kunne prøves ved endnu en instans. Man har således slet ikke skelet til det hensigtsmæssige i, at Justitsministeriet behandler anden- og tredjeinstansbevillingsansøgninger i civile sager. CD finder, at Justitsministeriet er i stand til at træffe afgørelse om anke- og kærertiladelser i civile sager på fuldt betryggende vis og på et uvildigt grundlag. Domstolene vil derimod kunne komme ud for at skulle behandle samme sag to gange, dels ved spørgsmålet om anketilladelse, dels ved den eventuelle domsforhandling, hvilket ikke alene er uhensigtsmæssigt, men også må være i strid med almindelige retsplejeregler.

Hvis kompetencen overflyttes til domstolene, mister borgerne desuden muligheden for at få prøvet en afgørelse hos ombudsmanden, som jo ikke har mulighed for at behandle en domstolsafgørelse. Vi finder, at det er en beklagelig situation, idet ombudsmanden vel i endnu højere grad end både Justitsministeriet og domstolene må siges at være uvildig i samtlige sager om anke- og kærebevillinger.

Forleden behandlede vi her i salen et beslutningsforslag, der pålagde regeringen at træffe forholdsregler, der bl.a. skulle sikre kortere berammelsestider ved domstolene. En vedtagelse af det foreliggende lovforslag vil formentlig medføre en endnu længere berammelsestid ved Højesteret, og i sit høringssvar udtrykker Højesteret da også bekymring for, at det får netop den konsekvens.

Da vi ikke mener, at lovforslaget indebærer nogen øget retssikkerhed, og vi i øvrigt ikke finder årsag til at kritisere Justitsministeriets hidtidige behandling af tredjeinstansbevillingerne, mener vi, at de merudgifter, forslaget vil medføre, kan anvendes meget mere konstruktivt andre steder inden for Justitsministeriets område, og jeg skal derfor på CD's vegne sige, at vi ikke kan tilslutte os lovforslaget.

Niels Helveg Petersen (RV):

På linje med fru Ebba Strange vil også jeg gerne takke justitsministeren og hans medarbejdere for de fyldige og interessante bemærkninger, der ledsager lovforslaget. Jeg synes, de giver en afrundet og god fremstilling af denne sag, som jo har haft en lidt omtumlet tilværelse gennem årene, og hvor mange partier har ændret synspunkter i tidens løb.

I Det Radikale Venstre har vi fortsat den opfattelse, at principielle grunde taler for, at bevillingsretten lægges et andet sted end i Justitsministeriet. Vi oplever i disse år – ikke alene i forhold til Justitsministeriet, men i det hele taget, synes jeg – en bevægelse bort fra, at administrationen, forvaltningen, træffer afgørelser, hvor man har flere kasketter på og lægger falske lodder i vægtskålen, fordi man skal varetage sine egne interesser og prestigehensyn ved afgørelsen. Dette er ikke udtryk for en kritik af den måde, bevillingsretten er blevet administreret på i Justitsministeriet, men jeg finder, at der er en almen og rigtig tendens til at fritage administrationen for at træffe afgørelser i de sager, hvor man har flere kasketter på.

Derfor finder jeg fortsat, at det er rigtigt at flytte bevillingsretten væk fra Justitsministeriet. Men hvor skal denne ret så placeres? Om dette spørgsmål har flere ordførere sagt, at der kan argumenteres for og imod ethvert løsningsforslag, men når jeg umiddelbart skal gøre regnebrættet op, ligger min sympati helt på linje med Retsplejerådets udtalelse. Alt taget i betragtning finder jeg altså, at afgørelsen bedst kan lægges hos Højesteret, hvilket Retsplejerådet argumenterer for, og dette synspunkt har regeringen jo tilsluttet sig i lovforslaget.

Men selv om jeg rent umiddelbart har størst sympati for det standpunkt, er det dog ikke anderledes, end at jeg vil gå ind i udvalgsarbejdet med åbent sind for at se, om der under diskussionerne i udvalget skulle vise sig andre løsninger. Jeg mener, det er på sin plads at bevare en mental smidighed over for spørgsmålet, men jeg har dog samtidig ønsket at tilkendegive min grundlæggende sympati for den løsning, som Retsplejerådet har peget på.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

I Kristeligt Folkeparti har vi det sidste par dage gennemgået dette lovforslag med bistand fra forskellige folk med kompetence inden for dette område.

Vi mener, det er utrolig svært at placere tredjeinstansbevillingen, fordi der kan siges at være både fordele og ulemper ved det hele. Vi kunne egentlig godt tænke os, at kompetencen lå i Justitsministeriet, hvis det kunne betyde, at vi, som Fremskridtspartiets ordfører var inde på, måske kunne få lidt hånd i hanke med, hvordan man dømmer efter de rammer, vi har givet.